Zieken rondrijden op TT-circuit

Lammert van der Meulen: 'It is foar my echt de moaiste dei fan it jier'

Lammert van der Meulen (69) uit Easternijtsjerk heeft al duizenden auto's uitgelijnd in zijn garage in Dokkum. Er komen zelfs klanten uit Frankrijk en Duitsland. Van der Meulen haalt zijn schouders op. De passie voor auto's en autosport zet hij ieder jaar in om zieke kinderen rond te rijden op het TT-circuit in Assen.

FRANK KORSEL

Van der Meulen met zijn Yamaha, waar hij zich in 1982 ongeslagen tot kampioen kroonde FOTO: MARCEL VAN KAMMEN

Van der Meulen met zijn Yamaha, waar hij zich in 1982 ongeslagen tot kampioen kroonde FOTO: MARCEL VAN KAMMEN

Van der Meulen begon 53 jaar geleden per toeval met het uitlijnen van auto's. Met zijn werk zorgt hij ervoor dat de wielen precies goed onder de auto staan. Mensen komen naar hem toe als de auto niet goed stuurt, naar een kant trekt of de banden te snel slijten. Een uiterst precieze klus.

Van der Meulen liet twintig jaar geleden een garage bouwen op extra heipalen en met een uitzonderlijk dikke betonnen vloer. Dit deed hij om te voorkomen dat de vloer tijdens het uitlijnen trilt. Toen de rest van de gebouwen op het bedrijventerrein nog in aanbouw was, kon hij al aan de slag.

„It dak stie te triljen, mar de flier wie stabyl", zegt hij glimlachend. „Ik koe gewoan fierder mei útlynjen. Ik sil it dy noch sterker fertelle: alles is wetterpas. As ik yn it midden fan de garaazje in knikker dellis, ferskoot dy gjin milimeter."

Het is vaak druk in de garage. Niet

Ast dy bern glimkjend útstappen sjochst... is sa moai

alleen door klanten. „Minsken komme hjir ek foar harren sosjale kontakten. Ik fyn dat allinne mar moai om te sjen."

Per toeval een vakman

Als zestienjarig jochie kwam de schoolverlater terecht bij Ruba Bandenservice. De jonge monteur mocht meteen aan de slag met uitlijnen, want de baas kon het zelf niet. „Alles wat ik nedich hie, wie der. Ik moast allinich útsykje wat ik krekt dwaan moast. Ik krige de kâns om mysels te ûntwikkeljen en úteinlik waard it myn grutte hobby. Hjir helje ik libbensfreugde út."

Hij kan zich zijn eerste auto nog goed voor de geest halen: „Dat wie in Ford 20 M. In prachtige auto." Vlak voor de eeuwwisseling begon Van der Meulen voor zichzelf, en dat bleek een gouden zet. Zijn klantenbestand puilt uit en mensen komen van heinde en verre naar zijn garage in Dokkum om aan hun auto te laten werken. „Koartlyn hie ik noch minsken út Dútslân en Frankryk. Ik fiel my soms in bytsje beswierd, want wêrom soe ik goed genôch wêze om oan harren auto te wurkjen?"

Kleurtjes

Zijn geheim? Hij doet het helemaal anders dan de rest. „Elkenien sjocht allinnich nei de kleurkes dy't op it skerm ferskine. Grien is goed, read is fout." Van der Meulen werkt weliswaar met een geavanceerde brug met lasers, maar het computerprogramma dat erbij zit, gebruikt hij nauwelijks.

Het uitlijnen werkt bij iedere auto weer net iets anders. FOTO: MARCEL VAN KAMMEN

Het merk of bouwjaar van de auto tikt hij niet eens in. „Ik moat gewoan de sifers ha, dat is wat telt." Van der Meulen doelt op de gradenhoeken van verschillende onderdelen die de stand van de wielen beïnvloeden. Waarom hij niet naar de kleuren kijkt, is simpel te verklaren. „Faak doge de sifers út it fabryk net. Seker mei BMW's bliuwt dat in probleem. As je op kleur wurkje, misse je dus in hiel soad ynformaasje."

Het uitlijnen is een bijzonder delicaat proces. „Je spylje mei de libbens fan minsken. Dus it moat wol goed gebeure." De tijd nemen is daarom belangrijk.

Wie een blik werpt op de garage van Van der Meulen, zou denken dat rustig aan doen niet een van zijn sterke punten is. Er staan motoren en auto's zover het oog reikt.
Zijn eerste brommertje kocht hij op zijn twaalfde. Zes gulden betaalde hij ervoor, maar remmen had de brommer niet. „Ik moast kieze tusken remmen keapje of benzine. Ik keas foar benzine yn 'e tank en haw riden sûnder remmen." Hij lacht en kijkt naar het brommerframe dat in de garage staat. „Eins wie dat gekkewurk", zegt hij zuchtend.

Het racevirus liet hem lange tijd niet los. In 1982 werd hij ongeslagen regionaal motorcrosskampioen op een Yamaha YZ125. Drie jaar later stopte hij noodgedwongen. Liefst drie keer brak hij zijn sleutelbeen, maar een knieblessure betekende het definitieve einde van zijn crossbestaan. „Do soest ris witte moatte. Ik ha safolle bonken brutsen... Doe haw ik mar de oerstap makke nei de auto's."

In de autosport ging het Van der Meulen voor de wind. In zijn Ford Escort RS 2000 uit 1979 was hij behoorlijk succesvol.

Zijn mooiste race reed hij op het kletsnatte TT-circuit in Assen. „Ik starte as lêste, mar wûn de race mei seis sekonden foarsprong. De lêste fiif dielnimmers haw ik op in rûntsje efterstân riden. Dat wie echt geweldich, de moaiste race dy't ik oait riden haw." Van der Meulen zet zijn passie inmiddels al jaren in om zieke kinderen een onvergetelijke dag te bezorgen. In zijn rood-witte Ford rijdt hij ze rond op het circuit in Assen. Soms gaat dat met een aardig tempo, maar vaak is het de ervaring die telt. „As ik dan bern neist my krij mei soerstofslankjes yn 'e noas, dan ryd ik miskien mar 70 kilometer yn 'e oere. Mar it idee dat se yn in raceauto sitte, fine se al sa leuk.."

„Dat ik dat alle jierren dwaan mei, fyn ik geweldich. It is foar my echt de moaiste dei fan it jier. Ast dy bern glimkjend útstappen sjochst... Dat is sa moai."

Met zijn 69 jaar wil Van der Meulen wat rustiger aan gaan doen. Maar als het woord 'stoppen' valt, grijpt hij snel in. „Nee hear. Stopje wol ik seker net. Ik kin der gjin genôch fan krije. As it oer motivaasje giet, soe ik it noch samar fyftich jier dwaan kinne. It is skitterjend."

Van zijn helm aan de wilgen hangen is geen sprake. In september racet hij in Assen in de Classic GP. Dat is een speciaal evenement voor klassieke auto's en motoren. Met de gele Ford Escort in de garage heeft hij bovendien snode plannen. „Dy wol ik hielendal ombouwe en der rally's mei ride."

Van der Meulen is niet vergeten waar hij vandaan komt. „Mensen, ik moet zo weg. Ik heb straks een uitvaart", roept hij door de garage. Op zijn kantoor vertelt hij dat hij afscheid neemt van zijn eerste baas. Hij kijkt over de railing op de eerste etage naar zijn werkplaats. „Sûnder him hie ik nea yn dit pân sitten. Hy hat my de kâns jûn om mysels te ûntploaien."